

til de vare 4 Aar, og saa sælge dem til Kommissionen. Men der maa man virkelig for ikke at gøre Opdrætternes sunde Sans Uret huske paa, at Opdrætterne have ingen som helst Garanti for, at de faa deres 4-aarige Heste solgte til Remontekommissionen. De sælge derfor, naar de faa et Bud paa de 3-aarige Heste. De have ikke nogen Garanti for, naar de beholde dem et Aar til, at Remontekommissionen saa vil tage dem. Mener man i Finansudvalget, at Kommissionen skal købe dem af Opdrætterne, naar de ere 3 Aar gamle, og saa sige: Behold dem et Aar, saa give vi endda kun 200 Kr. mere, kunde det være rimeligt at træffe en saadan Ordning. Grunden til, at man gerne vil købe 3-Aars Heste, er den, at det er de bedste Heste, egnede ogsaa til forskellige andre Ting end til at blive Remonteheste, og de kunne ogsaa opnaa en større Pris til mange andre Ting. Det er det, jeg vil fremhæve, at naar det er Udvalgets Mening, at man vil købe dem af Opdrætterne som 3-aarige og saa lade dem beholde dem et Aar til, kan det være en meget rimelig Ordning.

Formanden: Folketingsmanden for Frederiksborg Amts 3die Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Dinesen: Jeg takker det ærede Medlem, som nu satte sig, for denne Bemærkning. Jeg er ganske enig med ham.

Forsvarsministeren (J.C.Christensen): Betænkningen over Finansloven og Ændringsforslagene til samme, mit Budget vedrørende, give mig ikke Anledning til ret mange Bemærkninger. De Ændringsforslag, jeg har tilladt mig at stille, have alle mødt Tilslutning i Finansudvalget, hvorfor jeg takker det. De Ændringsforslag, der ere stillede af det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) med Meningsfæller ere, som han selv meget rigtigt bemærkede, saa godt som alle Gengangere fra tidligere Aar, og ligesom han ikke fandt Anledning til at gentage sine Udtalelser fra tidligere Aar til Fordel for disse, lige saa lidt finder jeg Anledning til at gentage mine Udtalelser fra tidligere Aar mod disse Forslag. Det ærede Medlem har jo ikke Ret i, at disse Forslag ikke ogsaa vedrøre Ting, som kræves ifølge bestaaende Love. Men det har jeg tidligere diskuteret med det ærede Medlem om, og jeg finder ingen Anledning

til paa nærværende Tidspunkt at tage det op igen.

Det ærede Medlem ligesom ogsaa andre ærede Medlemmer beklagede sig over de voksende Militærudgifter. Jeg henviser til den Omstændighed, som jeg ofte nok har fremhævet overfor dette Ting, at Lønningerne stige, Arbejdslønnen, Priserne paa Materialier stige, og det er lige saa gyldigt for de militære Budgetter som for de civile, og det ærede Medlem udtalte jo ogsaa sin Anerkendelse overfor mig, fordi jeg havde foreslaaet Forhøjelser netop med Hensyn til Lønninger, Arbejdsløn og lignende. Men naar dette er Tilfældet, maa Udgifterne stige, og derfor kan man ikke holde Budgetterne paa samme Punkt, som man kunde for en Række Aar siden, da dette ikke var Tilfældet. Jeg tror at kunne indskrænke mig, hvad disse Ændringsforslag angaar, til disse almindelige Bemærkninger.

Dernæst har det ærede Medlem sammen med flere andre ærede Medlemmer stillet et Ændringsforslag om, at Anmærningen skal udgaa. Ja, for 3 Aar siden voldte denne Anmærkning jo megen Røre her i dette Ting og ogsaa udenfor, men det Røre kommer jo ikke igen, thi det er, ligesom Krudtet er skudt bort, saa der ikke mere kan blive nogen rigtig Fart i Agitationen mod Anmærningen. Man maa indrømme fra alle Sider, at Anmærningen er brugt loyalt af mig. Den Gang — for 3 Aar siden — sagde man, at jeg vilde have Anmærningen for at skrabe Penge sammen til at bygge Fæstningen op for. Jeg sagde selvfølgelig den Gang, at det var ikke Tilfældet. Pengene vilde ikke blive brugte paa den Maade. Ikke desto mindre blev det paastaet, at det var Meningen. Man har i den senere Tid udenfor denne Sal paastaet, at naar jeg ikke gjorde det, var det alene, fordi jeg frygtede for Agitationen. Det har aldrig været Meningen. Meningen var, som jeg den Gang sagde, at jeg troede, at Statens Midler paa disse Omraader kunde anvendes bedre og sparsommeligere, naar jeg fik den Bemyndigelse, jeg søgte, og en saadan Bemyndigelse er selvfølgelig ingen Indskrænkning i Folketingets Bevillingsret, thi hvem er det, der giver mig denne Bemyndigelse? Er det ikke Folketinget selv?

Nu kan man ikke maale den heldige Brug af Anmærningen, saaledes som det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) gjorde, ved at nævne, at der var sparet nogle og 60 Kr.